

osobowości prawnej albo z urzędu, w przypadku gdy podręcznik lub środek dydaktyczny utracił aktualność.

2. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, załącza się uzasadnienie.

3. Skreślenie podręcznika szkolnego lub środka dydaktycznego następuje na podstawie opinii specjalisty wskazanego przez ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego.

§ 16. Koszty recenzji, o których mowa w § 3 ust. 3, § 8, 9 i 10 ust. 4, ponoszą wnioskodawcy.

§ 17. W szkole mogą być stosowane eksperymentalnie podręczniki szkolne niewpisane do wykazu, o którym mowa § 5, jeżeli ich wprowadzenie odbywa się zgodnie z przepisami określającymi zasady i warunki prowadzenia działalności innowacyjnej i eksperymentalnej.

§ 18. W zakresie kształcenia ogólnego w szkołach i placówkach artystycznych mogą być stosowane programy nauczania, podręczniki dopuszczone do użytku szkolnego oraz środki dydaktyczne zalecane przez ministra właściwego do spraw oświaty i wychowania.

§ 19. Do wniosków o dopuszczenie podręcznika szkolnego lub zalecenie książki pomocniczej albo innego środka dydaktycznego do użytku szkolnego, złożonych i nierozpatrzonych do dnia wejścia w życie rozporządzenia, stosuje się przepisy niniejszego rozporządzenia.

§ 20. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego:

K. M. Ujazdowski

711

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRACY I POLITYKI SPOŁECZNEJ

z dnia 20 czerwca 2001 r.

w sprawie szczegółowych zasad gospodarki finansowej oraz zasad lokowania środków Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Na podstawie art. 56 ust. 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. Nr 137, poz. 887 i Nr 162, poz. 1118 i 1126, z 1999 r. Nr 26, poz. 228, Nr 60, poz. 636, Nr 72, poz. 802, Nr 78, poz. 875 i Nr 110, poz. 1256, z 2000 r. Nr 9, poz. 118, Nr 95, poz. 1041, Nr 104, poz. 1104 i Nr 119, poz. 1249 oraz z 2001 r. Nr 8, poz. 64, Nr 27, poz. 298 i Nr 39, poz. 459) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa szczegółowe zasady gospodarki finansowej oraz zasady lokowania środków Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, o którym mowa w art. 51 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, zwanej dalej „ustawą”.

§ 2. Użyte w rozporządzeniu określenia oznaczają:

- 1) FUS — Fundusz Ubezpieczeń Społecznych,
- 2) fundusze — fundusze wyodrębnione w ramach FUS na podstawie art. 55 ustawy,
- 3) Zakład — Zakład Ubezpieczeń Społecznych, o którym mowa w art. 66 ustawy.

§ 3. 1. Roczny plan finansowy FUS, obejmujący wszystkie źródła przychodów i wydatków określone w ustawie oraz stan początkowy i końcowy FUS, opracowuje się na okres roku budżetowego.

2. Wydatki ustalone w układzie wykonawczym planu finansowego FUS, dotyczące wydatków na świad-

czenia z ubezpieczeń społecznych, mogą być dokonywane bez zmiany planu, jeżeli znajdą pokrycie w ponadplanowych przychodach, nadwyżce środków zgromadzonych w latach ubiegłych lub zaciągniętych kredytach i pożyczkach.

3. Zakład sporządza sprawozdania z realizacji planu finansowego FUS w terminach i na zasadach określonych w odrębnych przepisach.

4. Nie dokonuje się podziału planu finansowego FUS na terenowe jednostki organizacyjne.

§ 4. 1. Wysokość odpisu na działalność Zakładu z poszczególnych funduszy ustala się proporcjonalnie do wysokości planowanego przypisu składek na te fundusze.

2. Środki finansowe stanowiące odpis na działalność Zakładu, o którym mowa w ust. 1, przekazuje się na rachunek bankowy Zakładu po 15 dniu każdego miesiąca w wysokości 1/12 kwoty zatwierdzonej w ustawie budżetowej.

§ 5. Rozliczenia finansowe FUS z budżetem państwa, z Państwowym Funduszem Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych, o którym mowa w art. 45 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. Nr 123, poz. 776 i Nr 160, poz. 1082, z 1998 r. Nr 99, poz. 628, Nr 106, poz. 668, Nr 137,

poz. 887, Nr 156, poz. 1019 i Nr 162, poz. 1118 i 1126, z 1999 r. Nr 49, poz. 486, Nr 90, poz. 1001, Nr 95, poz. 1101 i Nr 111, poz. 1280, z 2000 r. Nr 48, poz. 550 i Nr 119, poz. 1249 oraz z 2001 r. Nr 39, poz. 459), oraz z Funduszem Kościelnym, o którym mowa w art. 8 ustawy z dnia 20 marca 1950 r. o przejęciu przez Państwo dóbr martwej ręki, poręczeniu proboszczom posiadania gospodarstw rolnych i utworzeniu Funduszu Kościelnego (Dz. U. Nr 9, poz. 87 i Nr 10, poz. 111, z 1969 r. Nr 13, poz. 95 i z 1998 r. Nr 137, poz. 887), prowadzone są na zasadach określonych w odrębnych przepisach.

§ 6. Terenowe jednostki organizacyjne Zakładu mogą prowadzić dla funduszy wspólne rachunki bankowe.

§ 7. 1. Zakład może lokować okresowe nadwyżki środków gromadzone na rachunkach bankowych funduszy, zwane dalej „nadwyżkami”.

2. Nadwyżki mogą być lokowane w bankach, na zasadach określonych w ust. 3—5.

3. Lokowanie nadwyżek nie może zagrażać terminowym wypłatom świadczeń, o których mowa w art. 54 ustawy.

4. Lokowania nadwyżek dokonuje się w sposób maksymalnie bezpieczny przy zachowaniu rentowności zainwestowanych środków.

5. Nadwyżki mogą być lokowane wyłącznie:

- 1) w papierach wartościowych emitowanych przez Skarb Państwa,
- 2) na rachunkach lokat terminowych w bankach spełniających warunków określony w ust. 6.

6. Banki, w których mogą być lokowane nadwyżki, muszą posiadać fundusze własne w wysokości co najmniej 100 mln euro.

7. Maksymalna kwota wszystkich lokat nadwyżek w jednym banku nie może być wyższa od równowartości w złotych kwoty 150 mln euro, przeliczonej według kursu średniego ogłoszanego przez Narodowy Bank Polski, obowiązującego w ostatnim dniu roboczym miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym dokonywane będą lokaty nadwyżek.

8. Odsetki od ulokowanych nadwyżek są dochodami odpowiednich funduszy.

§ 8. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Pracy i Polityki Społecznej: w z. *E. Lewicka*

712

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 13 czerwca 2001 r.

w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad przyznawania i wypłaty funkcjonariuszom Służby Więziennej równoważnika pieniężnego z tytułu braku mieszkania.

Na podstawie art. 89 ust. 3 ustawy z dnia 26 kwietnia 1996 r. o Służbie Więziennej (Dz. U. Nr 61, poz. 283 i Nr 106, poz. 496, z 1997 r. Nr 28, poz. 153, Nr 88, poz. 554 i Nr 133, poz. 883, z 1999 r. Nr 110, poz. 1255 oraz z 2000 r. Nr 2, poz. 5) zarządza się, co następuje:

§ 1. Równoważnik pieniężny z tytułu braku mieszkania, zwany dalej „równoważnikiem pieniężnym”, przyznaje się funkcjonariuszowi Służby Więziennej, pozostającemu w służbie stałej, zwanemu dalej „funkcjonariuszem”, jeżeli:

- 1) on sam lub członkowie jego rodziny, o których mowa w art. 86 ustawy z dnia 26 kwietnia 1996 r. o Służbie Więziennej, zwanej dalej „ustawą”, nie posiadają lokalu mieszkalnego lub domu,
- 2) funkcjonariuszowi, o którym mowa w pkt 1, jednostka organizacyjna Służby Więziennej nie przydzieliła kwatery tymczasowej,

3) funkcjonariusz przeniesiony z urzędu lub jego małżonek nie posiadają lokalu mieszkalnego lub domu w nowym miejscu pełnienia służby ani w miejscowości pobliskiej, a jednostka organizacyjna Służby Więziennej nie przydzieliła funkcjonariuszowi kwatery tymczasowej.

§ 2. Funkcjonariuszowi, który odmówił przyjęcia proponowanego mu lokalu mieszkalnego z zasobów gminy lub stanowiącego własność Skarbu Państwa, w miejscowości pełnienia służby lub w miejscowości pobliskiej, odpowiadającego co najmniej przysługującym mu normom powierzchni mieszkalnej, nie wypłaca się równoważnika pieniężnego.

§ 3. 1. Wysokość równoważnika pieniężnego dla funkcjonariusza wynosi 6 zł dziennie.

2. Funkcjonariuszowi posiadającemu co najmniej jednego z członków rodziny, o których mowa w art. 86